

Arrest

nr. 322 707 van 28 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MARISSENS
Jozef Verbovenlei 32
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 23 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 november 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerking en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. MARISSENS en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 november 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: M.
Voorna(a)m(en): A.
Nationaliteit: Tunesië
Geboortedatum: (...) 1988
Geboorteplaats: D.
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) ANTWERPEN

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat hem in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Hij werd op 25.08.2020 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 11.09.2020 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische V. P. V. F. (...) met wie hij zich vestigde.

Op 20.10.2022 werd de echtscheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon uitgesproken door de familierechtbank van Antwerpen.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 29.04.2024 per aangetekend schrijven verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Als antwoord op onze brief heeft betrokkene de volgende stukken overgemaakt:

- Arbeidsovereenkomst met (...)
- Attest van hoofdverblijfplaats
- Loonfiches februari tot april 2024
- Mails betrokkene

De aan betrokkene toegezonden brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 29.05.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Het huwelijk met de referentiepersoon werd voltrokken op 20.08.2019. Betrokkene diende op basis van dit huwelijk zijn verblijfsaanvraag in. Op 09.07.2021 heeft mevrouw V. een verzoekschrift tot echtscheiding neergelegd bij de griffie van de familierechtbank van Antwerpen.

Bijgevolg heeft het huwelijk geen drie jaar geduurd tot aan de aanvang van de procedure tot ontbinding ervan. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aldus aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 09.08.2020 in België toe, nu dus iets meer dan 4 jaar geleden. Hij verblijft, zeker gezien zijn leeftijd (36 jaar), nog niet zeer lang in België.

Gezien hij nog niet zeer lang in België verblijft en hij het overgrote deel van zijn leven in Tunesië heeft geleefd, is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog een zekere mate van voeling moet hebben met zijn herkomstland, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Hij stelt in zijn

mail van 15.05.2024 dat hij Nederlands 1.2 , 2.1 en 2.2 heeft geleerd en dat hij zes weken integratielessen heeft gevolgd, maar toont die beweringen niet aan met enig stuk. Zelfs indien hem het voordeel van de twijfel wordt gegund en aangenomen wordt dat hij wel degelijk de cursussen succesvol heeft afgelegd, dient te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont hiermee dus niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene is van de Belgische referentiepersoon gescheiden. Hij staat thans als alleenstaande ingeschreven in het Rijksregister. Hij maakt geen gewag van een nieuwe relatie of van andere in België verblijvende gezins- of familieleden met wie hij een beschermenswaardig gezinsleven zou onderhouden. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk.

Betrokkene is thans als arbeider groenonderhoud tewerkgesteld voor NV (...), wat zonder meer een positief element is. Met die tewerkstelling verkrijgt hij voldoende inkomsten om in zijn levensonderhoud te voorzien. Echter, gelet op het relatief korte verblijf van betrokkene in België, het gebrek aan elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak en het feit dat betrokkene niet aantoonbaar is met in België verblijvende personen een beschermenswaardig gezinsleven te hebben, is het enkele feit dat hij tewerkgesteld is en hiermee een inkomen vergaart niet voldoende om zijn verblijfsrecht te behouden. Indien betrokkene meent dat hij op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht moet krijgen, dan staat het hem vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet hem dat niet.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker tal van stukken voegt bij huidig verzoekschrift. In de mate dat deze stukken nog niet eerder werden voorgebracht, kan de Raad hier geen rekening mee houden, gezien hij ertoe gehouden is in de huidige procedure een beoordeling ex tunc te doen, hetgeen inhoudt dat hij enkel mag rekening houden met de stukken die voorlagen bij de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de openbaarheid van bestuur, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Uit de beslissing [sic] van verweerster blijkt dat verzoeker op 29 april 2024 werd aangeschreven met de vraag om nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende zijn huidige situatie.

Concreet moest hij binnen de maand na kennisname van deze brief, recente bewijzen voorleggen omtrent:

- 1. Bewijs huidige activiteiten*
- 2. Voorts een recent attest OCMW*
- 3. Desgevallend bewijs van schrijnende situatie...*
- 4. In zoverre er humanitaire elementen...*

Verzoeker maakte de volgende stukken over:

- 1. Arbeidsovereenkomst met (...)*
- 2. Attest hoofdverblijfplaats*
- 3. Loonfiches februari tot april 2024*
- 4. Mails betrokken omtrent integratie*

Wanneer de brief van 29 april 2024 in samenhang wordt gelezen met de beslissing van 20 november 2022 blijkt dat verzoeker op een dwaalspoor wordt gezet.

Met de brief van 29 april 2024 lijkt het alsof verzoeker in regel is zodra hij een bewijs van zijn huidige activiteiten kan overmaken en daarmee samenhangend het bewijs dat hij geen leefloon ontvangt,

Bij punt 3 en 4 in de brief van 29 april 2024 staat er « desgevallend » en « in zoverre », waarbij het lijkt dat het niet noodzakelijk is om deze elementen aan te brengen.

Hierdoor heeft verzoeker een kans verloren om inhoudelijk toelichting te geven omtrent zijn situatie. Verzoeker kon hierdoor geen verweer opbouwen met oog op het behoud van zijn F kaart.

Uit de beslissing van 20 november 2024, blijkt dat men erkent dat hij de nodige stukken bijbrengt, doch dat hij geen stukken bijbrengt omtrent de punten « desgevallend bewijs van schrijnende situatie » en « in zoverre er humanitaire elementen zijn ». Indien hij had geweten, dat dit wel degelijk vereist was, had hij dienaangaande eveneens de nodige toelichting bijgebracht.

Uit onderstaande motivering blijkt dat hij wel degelijk redenen had om zijn persoonlijke situatie verder toe te lichten, hetgeen een heel ander perspectief had gecreëerd wat betreft zijn situatie en de beëindiging van de relatie.

Huidige beslissing werd genomen los van enige redelijkheid en zorgvuldigheid gelet op het eerste en het tweede middel. Er werd geen rekening gehouden met de rechten van verdediging.”

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42 quater §1, 3° lid van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken een einde stelt aan het recht op verblijf van verzoeker ingevolge artikel 42 quater, §1, 4° van de Wet van 15 december 1980 schendt zij het artikel 42 quater §1, 3° lid van de Wet van 15 december 1980 welke een uitzondering stelt op de regel.

Verzoeker trad in het huwelijk met mevrouw V. (...) op 20 augustus 2019. Zij leerden elkaar kennen in 2016 via Facebook. Voordat ze trouwden hebben ze elkaar vier keer (voor langere periodes) fysiek gezien, naast het onderhouden van de online correspondentie en telefonie. Bij aanvang van de relatie was er een goede verstandhouding en een hoop op een goede toekomst. Dit veranderde echter gedurende de jaren.

Het leeftijdsverschil tussen partijen, zorgde er onder andere voor dat zij toch op een andere manier in het leven stonden. Het was pas door langere tijd met elkaar samen te leven, dat dit duidelijker werd.

Partijen zijn in alle respect uit elkaar gegaan, waarbij er zeer veel spijt was omwille van het niet slagen van de relatie, doch waarbij de te grote verschillen tussen elkaar de bovenhand begonnen te nemen en het samenleven verhinderde.

Zij leerden elkaar kennen in 2016 via facebook. Ze trouwden op 20 augustus 2019, nadat ze elkaar reeds vier maal voor langere tijd fysiek hadden gezien en na het onderhouden van de online contacten. Uiteindelijk kwam verzoeker 9 augustus 2020 toe in België. Partijen verheugden zich en verzoeker wenste er alles aan te doen om de diepe gevoelens die er waren, tijdens het samenwonen verder uit te bouwen en hun relatie te doen groeien. Twee jaar na hun huwelijk, diende partijen vast te stellen dat het samenleven anders verliep dan verwacht. Mevr. V. nam het initiatief tot scheiden, doch verzoeker erkende eveneens dat een samenleven niet meer mogelijk was. De echtscheiding werd uiteindelijk uitgesproken 20 oktober 2022.

Partijen trouwden in 2019, doch zij kenden elkaar reeds sedert 2016. Vrij snel is er een emotionele/relatieve relatie tussen partijen ontstaan. Hun relatie duurde van 2016 tot en met juli 2021. Het is dus niet zo, dat de relatie enkel de duur van het huwelijk heeft bestreken. Partijen zijn reeds een koppel sedert 2016.

Gedurende al die jaren heeft verzoeker een heel leven in België opgebouwd. Aanvankelijk startte hij met een contract van beperkte duur bij (...) in 2020, vervolgens bij (...) voor een aantal maanden, waarna hij kon terugkeren naar (...) in april 2021. Uiteindelijk, daar men dermate tevreden was over zijn arbeidsprestaties, werd hem op 21 november 2022 een contract van onbepaalde duur aangeboden bij (...). Hij is hierop uiteraard ingegaan. tot op heden werkt hij nog steeds voor (...).

Hij is een arbeider in groenonderhoud. Uit het overzicht van de VDAB knelpuntberoepen, blijkt dat dit beroep één van de knelpunten vormt. Hij betekent dat zijn professionele activiteiten gegeerd zijn op de arbeidsmarkt, bovendien heeft hij reeds meer dan vier jaar ervaring opgebouwd. Het is hard werken, doch verzoeker zou zich geen ander werk kunnen voorstellen.

Gedurende zijn verblijf in België heeft hij deelgenomen aan de inburgeringscursus alsook de Nederlandse lessen. Hij behaalde niveau 1.2, 2.1 en 2.2. Tevens nam hij deel aan de "initiatiecursus EHBO" op 24 januari 2023 en volgde hij een opleiding hoogwerker. Deze laatste opleiding stelt hem bovendien in staat om actief te zijn in een andere professionele activiteit waarvoor er knelpunten zijn.

Het is duidelijk dat verzoeker zowel op sociaal als cultureel vlak sterk geïntegreerd is in België. Hij is een harde werker, hetgeen duidelijk erkend wordt door zijn werkgever die verzoeker enorm graag als werknemer wenst te behouden in een knelpuntberoep en dit reeds sedert vier jaar.

Tevens heeft verzoeker een vaste woonplaats.

Verzoeker kan dus geheel in zijn eigen financieel onderhoud voorzien, hij is op geen enkele wijze afhankelijk van OCMW-steun.

In Tunesië zal hij volledig terug van nul moeten beginnen. Het zal niet gemakkelijk zijn. Hij heeft er nog familie wonen, maar hij heeft er geen eigen gezin. Hij is gehecht geraakt aan België en wil hier graag zijn leven verderzetten.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar het land van herkomst gelet op hoger vermelde motivering."

In het eerste middel voert verzoeker aan dat hij op een dwaalspoor werd gezet, hetgeen volgens hem blijkt uit het samenlezen van de brief van 29 april 2024 en de bestreden beslissing. Immers, uit het schrijven lijkt het alsof verzoeker in regel is van zodra hij zijn huidige activiteiten kan overmaken en daarmee samenhangend het bewijs dat hij geen leefloon ontvangt. Door het gebruik van de woorden "desgevallend" en "in zoverre" lijkt het dat het niet nodig was om elementen aan te brengen van een schrijnende situatie of humanitaire elementen. Daardoor heeft verzoeker een kans verloren om toelichting te geven bij zijn situatie teneinde zijn F-kaart te kunnen behouden. Indien hij had geweten dat die gegevens noodzakelijk waren, dan had hij de nodige toelichting bijgebracht. Verzoeker acht dan ook de rechten van verdediging geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...)

2° (...);

3° (...);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° (...).

6° (...).

7° (...);

8° (...)

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. *Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :*

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet." (eigen onderlijnen)

Uit de voorgaande wetsbepaling blijkt dat de gemachtigde dus binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht een einde kan stellen aan dit recht indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden. Op deze regel zijn evenwel uitzonderingen voorzien in § 4 van artikel 42quater, zoals indien het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk minstens drie jaar heeft geduurd (1), of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen zoals de situatie van familiaal geweld (4) en men aantoonbaar voldoende bestaansmiddelen te hebben om te voorkomen dat men ten laste valt van het sociale bijstandstelsel. Verder moet de gemachtigde blijkens artikel 42quater, § 1 in fine bij de beëindiging rekening houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Teneinde verzoeker de mogelijkheid te geven aan te tonen dat hij onder de voormelde uitzonderingen valt van artikel 42quater, § 4, of dat hij humanitaire elementen kan aanvoeren die zich eventueel verzetten tegen de beëindiging van het verblijf, heeft de gemachtigde aan verzoeker een schrijven gericht van 29 april 2024.

Verzoeker heeft dit ook ontvangen en heeft ook in navolging van dit schrijven stukken overgemaakt aan de gemachtigde.

De Raad volgt verzoeker niet dat dit schrijven hem op een dwaalspoor heeft gezet door het gebruik van de terminologie “desgevallend” er sprake is van een schrijnende situatie, of “in zoverre” er sprake is van de humanitaire elementen. Er werd duidelijk gecommuniceerd dat uit het administratief dossier blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de referentiepersoon in functie van wie verzoeker het verblijfsrecht heeft verkregen en dat hij nieuwe bewijsdocumenten mag overmaken opdat de gemachtigde kan nagaan of hij desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten. Concreet wordt dan ook verwezen naar de vier uitzonderingssituaties die in artikel 42quater zijn voorzien. Het is inderdaad zo dat men enkel “desgevallend” een bewijs van een schrijnende situatie kan voorleggen, als een dergelijke situatie zich heeft voorgedaan, hetgeen ten overvloede ook niet blijkt uit het betoog van verzoeker. Hetzelfde geldt voor de humanitaire elementen waarmee eveneens enkel kan rekening gehouden worden, “inzoverre” verzoeker die wenst aan te brengen teneinde het verblijfsrecht verder te kunnen zetten. Verder blijkt overigens dat verzoeker van de gelegenheid ook gebruik heeft gemaakt en ook een arbeidsovereenkomst, attest van hoofdverblijfplaats, loonfiches en mails heeft voorgelegd in antwoord op dit schrijven. Thans voegt verzoeker nog bijkomende stukken toe aan zijn verzoekschrift, zijnde bijkomende loonfiches, attest van de belastingen, huurovereenkomst, cursus EHBO, opleiding als hoogwerker, inburgeringsattest, attest Vlaamse belastingdienst, attest Nederlandse les, inschrijving bij het ABVV en inschrijving bij de Voorzorg. Verzoeker had evenwel de mogelijkheid om deze stukken eerder ten nuttigen tijde voor te leggen naar aanleiding van het schrijven van de gemachtigde, meer bepaald voor het nemen van de bestreden beslissing. Ten overvloede blijkt dat bv. wat de loonfiches betreft de gemachtigde reeds op de hoogte was van het contract van onbepaalde duur.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van de “openbaarheid van bestuur”. Hij licht evenwel niet toe op welke wijze dit rechtsbeginsel is geschonden, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Een schending van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42, quater § 1, 3° lid van de Vreemdelingenwet. In wat als het eerste onderdeel kan beschouwd worden, licht verzoeker toe dat hij met Mw. V. gehuwd is op 20 augustus 2019 maar dat zij elkaar al leerden kennen in 2016 via Facebook, ze zagen elkaar voor het huwelijk vier keer voor langere periodes fysiek, naast het onderhouden van online correspondentie en telefoons. Uiteindelijk is het koppel uit elkaar gegaan omwille van het leeftijdsverschil, dit werd vastgesteld twee jaar na het huwelijk, Mw. V. nam het initiatief tot scheiden maar verzoeker erkent dat een samenleven niet meer mogelijk was. De echtscheiding werd uitgesproken op 20 oktober 2022. Verzoeker vervolgt dat hun relatie duurde van 2016 tot en met juli 2021. De relatie heeft bijgevolg niet enkel de duur van het huwelijk bestreken, ze waren al een koppel sedert 2016.

In wat als een tweede onderdeel van het tweede middel kan worden beschouwd, voert verzoeker aan dat hij een leven heeft opgebouwd in België. Hij verwijst daarbij naar zijn tewerkstelling bij verschillende werkgevers en stipt aan dat men dermate tevreden was over hem bij (...) dat hem een contract van onbepaalde duur werd aangeboden. Hij is arbeider in groenonderhoud, hetgeen een knelpuntberoep is. Daarnaast heeft hij ook deelgenomen aan een inburgeringscursus, een initiatiecursus EHBO en een opleiding hoogwerker. Verder is het ook duidelijk dat verzoeker op sociaal en cultureel vlak sterk geïntegreerd is.

Tot slot stipt verzoeker aan dat hij in zijn eigen onderhoud kan voorzien en in Tunesië terug van nul zou moeten beginnen. Dat hij daar weliswaar nog familie heeft maar geen eigen gezin en dat het geheel van aangehaalde elementen inhoudt dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Wat betreft het betoog in het eerste onderdeel van het tweede middel, wijst de Raad erop dat de bewoordingen van de wetbepaling duidelijk zijn. De uitzondering van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet geldt enkel indien het huwelijk zelf bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd. Het feit dat de relatie zelf mogelijk langer heeft geduurd, of dat de echtscheiding pas later heeft plaats gevonden, of dat beide partners spijt hebben dat het op die manier is moeten aflopen, is niet relevant voor de berekening van de voormelde duur.

Wat betreft het tweede onderdeel van het tweede middel gaat verzoeker verder in op zijn tewerkstelling in het kader van groenonderhoud, wijst hij erop dat dit een knelpuntberoep is en haalt hij eveneens een inburgeringscursus, een initiatiecursus EHBO en een opleiding hoogwerker aan. De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde reeds rekening heeft gehouden met die tewerkstelling als arbeider groenonderhoud. Hij heeft erkend dat dit een positief element is, dat blijkt dat verzoeker in zijn levensonderhoud kan voorzien,

maar stelt dat rekening houdend met de overige elementen, zijnde een relatief kort verblijf in België, het gebrek aan elementen die wijzen op sociale en culturele integratie en dat er geen beschermingswaardig gezinsleven in België is, de tewerkstelling alleen niet voldoende is om het verblijfsrecht te behouden. Hij motiveert eveneens dat verzoeker de mogelijkheid heeft een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van tewerkstelling. De Raad acht deze motieven afdoende, niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk. De basis van het verblijfsrecht van verzoeker was immers zijn huwelijk met Mw. V. Nu reeds na twee jaar Mw. V. de echtscheiding aanvraag en uiteindelijk ook de echtscheiding werd uitgesproken, is de grond van het verblijfsrecht vervallen. In een dergelijke situatie heeft de gemachtigde wat betreft de humanitaire elementen, een relatief grote discretionaire bevoegdheid om te oordelen of die elementen, ondanks het wegvallen van de bestaansredenen van het verblijfsrecht, toch moeten behouden blijven. Er blijkt eveneens dat de gemachtigde over alle elementen waarmee hij dient rekening te houden, zoals vermeld in artikel 42quater, § 1, laatste lid, ook uitdrukkelijk heeft gemotiveerd.

Verzoeker stelt verder nog dat het duidelijk is dat hij zowel sociaal als op cultureel vlak sterk geïntegreerd is, maar heeft dienaangaande niets aan de gemachtigde voorgelegd, behoudens zijn tewerkstelling. Zoals hoger reeds aangehaald, legt verzoeker bij zijn verzoekschrift bijkomend bewijs voor van onder meer een inburgeringscursus, een initiatiecursus EHBO, taalles, inschrijving bij het ABVV, een huurovereenkomst en een opleiding hoogwerker, maar kan de Raad deze niet in zijn beoordeling betrekken.

Waar verzoeker tot slot aanstipt in Tunesië terug van nul te moeten herbeginnen, wijst de Raad er vooreerst op dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Verder haalt verzoeker zelf aan dat hij er nog familie heeft waar hij in het begin zou kunnen op terugvallen.

Een schending van artikel 42quater, § 1, 3° lid van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES